

Mens hendes Mor og han igen begyndte at tale om Wiesbaden, sad hun og saae ud i Salen uden at følge Samtalen. Alligevel var hun ikke uopmærksom. Men det var kun selve Stemmen, hun lyttede efter, denne klokkedybe Mandsrøst, der allerede i hendes halvvoksne Alder — deres anden Sommer paa Storeholt — havde gjort et stærkt Indtryk paa hende og vakt hendes Undseelse. Hun huskede det nok! . . . Forresten havde ogsaa den forandret sig ikke saa lidt. Der var kommen noget sprødt i Klangen. Man kunde høre paa den, syntes hun, hvordan han i disse Aar havde lidt i Tavshed.

Efter Bordet samledes Gæsterne ude i den store *hall*, der optog hele Bygningens Midterparti og dækkedes af en mægtig Glas-kuppel. Her præsenteredes Toiletterne. De eleganteste og mest nedringede af Damerne anbragte sig gavmildt i de brede Kurvestole midt paa Gulvet, hvor Herrerne gik rundt med Monoclen i Øjet og bedømte de udstillede Byster som Kendere.

Der var Folk fra mange Lande, og hver Nation havde sine Manerer; men det voldsomme elektriske Lys paasatte dem alle den samme Dødningsmaske. Der var tunge Børsmænd fra Berlin og Wien og nervetrætte amerikanske Fabrikسدirektører, der døsede i deres dybe Stole, udslukte og livløse som frakoblede Maskiner. Og der var et Par af disse landløbende unge Leve-mænd, der om Dagen gjorde Vejene usikre med deres tordnende Biler og om Aftenen udbredte Nervøsitet paa Hotellerne med deres Fruer eller Elskerinder i dristig Halvnøgenhed, illumineret af Diamanter. Men der var ogsaa Velhavere af den gamle Skole og jævne Pølsefabrikanter med deres Koner, der sad henne ved Væggene og stille udsvedte Bordets Glæder. Der var desuden en armenisk Præst, en hinduisk Plantageejder fra Ceylon og to af Himlens Sønner, der vakte Opsigt med deres pragtfulde Silke-kaaber.

Ved den ene af Salens Længdevægge stod en Forhøjning, hvor der hver Aften optraadte en Række Artister til Gæsternes Underholdning ved Kaffen og Tobakken. Programmet bød denne Dag paa en Negerkomiker, neapolitanske Dansere, et Tyrolerkor og